

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on również niewykonania obowiązków, które należy spełnić dopiero po zastosowaniu danej procedury celnej, w związku z czym w przypadku przywożonych towarów, które częściowo zostały powrotnie wywiezione przy dochowaniu terminu w ramach uszlachetnienia czynnego w procedurze zawieszającej, naruszenie obowiązku dostarczenia urzędowi nadzorującemu rozliczenia procedury w przeciągu 30 dni po wygaśnięciu okresu zakończenia procedury prowadzi do powstania długu celnego w zakresie całości przywożonych towarów podlegających rozliczeniu, gdy nie są spełnione przesłanki art. 859 pkt 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽²⁾ zmienionego przez art. 1 pkt 30 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r.⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny; Dz.U. L 141, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 2 czerwca 2010 r. — Residex Capital IV CV przeciwko Gemeente Rotterdam

(Sprawa C-275/10)

(2010/C 246/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Residex Capital IV CV

Strona pozwana: Gemeente Rotterdam

Pytania prejudycjalne

Czy, zgodnie z art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie (obecnie art. 108 ust. 3), w takim przypadku jak rozpatrywany, w którym środek pomocowy został wykonany w ten sposób, że w wyniku udzielenia gwarancji wobec kredytodawcy kredytobiorca uzyskał od tego kredytodawcy kredyt, który nie zostałby mu przyznany w

normalnych warunkach rynkowych sądy krajowe mają w ramach ciężącego na nich obowiązku wyeliminowania skutków takiego niezgodnego z prawem środka pomocowego obowiązek lub w każdym razie prawo do wycofania gwarancji nawet jeżeli nie prowadzi to jednocześnie do wycofania kredytu udzielonego w oparciu o tę gwarancję?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien (Austria) w dniu 3 czerwca 2010 r. — Martin Luksan przeciwko Petrusowi van der Let

(Sprawa C-277/10)

(2010/C 246/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Martin Luksan

Strona pozwana: Petrus van der Let

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni przepisów prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych, w szczególności przepisów art. 2 ust. 2, art. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia⁽¹⁾, art. 1 ust. 5 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnej oraz retransmisji drogą kablową⁽²⁾ i art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie harmonizacji czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych⁽³⁾ w związku z art. 4 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia, art. 2 dyrektywy w sprawie przekazu satelitarnej oraz retransmisji drogą kablową i art. 2 i 3 oraz art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej⁽⁴⁾ należy dokonywać w taki sposób, że prawa do eksploatacji w postaci zwielokrotniania utworu, przekazu drogą satelitarną i innych form publicznego udostępniania poprzez podawanie do publicznej wiadomości, w każdym razie z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) przysługują głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu — a nie bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie — producentowi filmu; czy ustawy państw członkowskich, na podstawie których prawa do eksploatacji z mocy prawa bezpośrednio (pierwotnie) i wyłącznie przysługują producentowi filmu, są niezgodne z prawem Unii Europejskiej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2a. Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, *nie tylko w odniesieniu do prawa najmu i użyczenia, ale także do innych praw, w stosunku do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu, praw do eksploatacji w znaczeniu punktu pierwszego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?*

2b. Czy zasada pierwotności praw głównego reżysera utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszych, określonych przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórców filmu* ma także zastosowanie do przyznanych przez ustawodawcę państwa członkowskiego praw do godziwego wynagrodzenia jak tzw. „Leerkassetenvergütung” (wynagrodzenie z tytułu „czystych nośników”) zgodnie z § 42b österreichisches Urheberrechtsgesetz (austriackiej ustawy o prawie autorskim, zwanej dalej „öUrhG”) bądź roszczenia o godziwą rekompensatę w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy informacyjnej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2b:

3) Czy według prawa Unii Europejskiej w kompetencji ustawodawcy państwa członkowskiego pozostaje, w odniesieniu do przysługujących głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* praw w znaczeniu punktu drugiego, wprowadzenie domniemania prawnego na rzecz przekazania takich praw producentowi filmu i czy — w przypadku potwierdzenia — muszą zostać spełnione wymogi przewidziane w art. 2 ust. 5 i 6 dyrektywy w sprawie najmu i użyczenia w związku z art. 4 tej dyrektywy?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

4) Czy pozostaje w zgodzie z wyżej wymienionymi przepisami prawa Unii Europejskiej z dziedziny prawa autorskiego i praw pokrewnych przepis ustawy państwa członkowskiego, zgodnie z którym głównemu reżyserowi utworu filmowego lub audiowizualnego *albo dalszym, określonym przez ustawodawcę państwa członkowskiego twórcom filmu* przyznane zostaje wprawdzie uprawnienie do połowy

ustawowych praw do wynagrodzenia, roszczenie to nie ma jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego i dlatego nie jest niezbywalne?

(¹) Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 346, s. 61

(²) Dyrektywa Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarne go oraz retransmisji drogą kablową, Dz.U. L 248, s. 15

(³) Dyrektywa 2006/116/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych (wersja ujednolicona), Dz.U. L 372, s. 12

(⁴) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167, s. 10

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 czerwca 2010 r. — Telefónica de España S.A. przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-284/10)

(2010/C 246/32)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Telefónica de España S.A.

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 97/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 kwietnia 1997 r. w sprawie wspólnych postanowień ramowych dotyczących ogólnych zezwoleń i indywidualnych licencji w dziedzinie usług telekomunikacyjnych (¹), a w szczególności jej art. 6, zezwala na to, aby państwa członkowskie nakładały na posiadacza zezwolenia ogólnego obowiązek zapłaty opłaty rocznej naliczanej w oparciu o procentowy udział w przychodach brutto z użytkowania zafakturowanych w danym roku, nieprzekraczającej 2%, służącej pokrywaniu kosztów funkcjonowania, w tym kosztów administracyjnych, organu telekomunikacyjnego, wskutek stosowania systemu zezwoleń indywidualnych i zezwoleń ogólnych, jak stanowi art. 71 Ley 11/1998, de 24 de abril, de Telecomunicaciones [ustawy nr 11/1998 z dnia 24 kwietnia 1998 r. o telekomunikacji]?

(¹) Dz.U. L 117, s. 15.